

Arrest

nr. 90 627 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Catherine VAN CUTSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). U zou vanaf 1 januari 2009 in de internationale zone van Bagdad hebben gewerkt bij het bedrijf ‘Görkem’, waar u in stond voor de begeleiding van bezoekers en het begeleiden van vrachtwagens. Uw oom, A.S.B. (CG ... en OV ...) zou binnen hetzelfde bedrijf hebben gewerkt. Op 25 februari 2011 zou er een dreigbrief gericht aan u en uw oom bij de deur van het huis van uw oom zijn aangetroffen. Uw oom zou u hebben aangemaand om u enkele dagen gedeisd te houden. Op 2 maart zouden u en uw oom het werk hebben hervat. Zoals gebruikelijk zou u naar het huis van uw

oom zijn gereden om hem daar op te halen. Zodra u en uw oom bij hem thuis waren vertrokken, zou een onbekende jullie hebben beschoten. U en uw oom zouden meteen het huis terug zijn in gerend. De burens zouden de politie hebben gewaarschuwd, waarna u bij hen verklaringen ging afleggen. U zou tijdelijk bij uw tante zijn ondergedoken, uw oom zou tussen het huis van uw tante en zijn woonst hebben gependeld. Op 17 maart 2011 zouden jullie allebei Irak hebben verlaten. Via Zakho (Noord-Irak), Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwamen jullie op 28 maart 2011 in België aan. Dezelfde dag dienden jullie een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een duplicaat van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van een woonstkaart, zes foto's met betrekking tot uw werk, een badge van het bedrijf Görkem, twee toelatingsbewijzen voor het begeleiden van transporten, een kopie van uw toegangsbadge tot de internationale zone, een dreigbrief, een tekening van de toedracht van het incident, een getuigenverklaring, twee kopieën van de identiteitskaart van de getuigen, een correspondentie tussen de rechtbank en het politiebureau, een reactie van de officier van het politiebureau op verzoek van de rechter en een proces-verbaal gericht aan de operatiekamer van Bagdad.

Op 16 mei deed uw oom, A.S.B., afstand van zijn asielaanvraag.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaalde de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout”.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U bracht immers onvoldoende geloofwaardige elementen aan die uw bewering ondersteunen te worden gevisieerd door een terreurorganisatie.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld met de hulp van een medewerker van DVZ, niet weet weer te geven door welke organisatie de dreigbrief die u ontving werd opgesteld (zie vragenlijst CGVS, dd. 5/5/2011, pg.3). Opmerkelijk genoeg weet u op het CGVS wel weer te geven welke organisatie verantwoordelijk was voor de dreigbrief die aan u was gericht, nl. “Dawlat Al-Iraq Al-Islamiya”. U gevraagd waarom u dit niet eerder kon aangeven, stelt u dat u inderdaad niet wist welke organisatie achter de bedreiging zat, maar dat u na het gesprek op de DVZ de dreigbrief heeft doorgenomen als voorbereiding op uw huidig gehoor (CGVS I, pg.10). Er kan echter van u in alle redelijkheid worden verwacht dat u zich al vóór uw vertrek uit Irak zou hebben geïnformeerd naar de bron van de dreigbrief. Uw verklaring dat u zeer bang was, is hierbij niet afdoende. U had immers verklaringen afgelegd bij de politie en bij de onderzoeksrechter (CGVS I, pg.11). Dat zij u niet zouden hebben gevraagd uit welke hoek deze bedreiging kwam of dat uzelf op dergelijke momenten niet zou hebben stilgestaan bij wie uw belagers precies waren, kan niet als aannemelijk worden beschouwd.

Vervolgens valt het niet te begrijpen dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de dreigbrief die uw oom al eerder had ontvangen en die hij zelf ook in zijn asielaanvraag vermeldt (CGVS II, pg.2). Deze dreigbrief zou geen namen hebben bevat, maar er werd geschreven dat men jullie rustig had laten werken, maar dat dit niet zou blijven duren (CGVS A.S. I, pg.8, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). U ziet een mogelijke verklaring in het feit dat u en uw oom pas vanaf 1 januari 2009, toen jullie samen in de internationale zone werkten, een sterke band ontwikkelden (CGVS II, pg.2). Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze dreigbrief slechts één jaar vooraf ging aan de tweede dreigbrief waarin jullie wel persoonlijk werden gevisieerd (CGVS A.S. I, pg.8) en dat jullie toen reeds samen aan het werk waren. Bovendien verklaart uw oom dat hij omwille van deze eerste dreigbrief voorzorgen nam en zich niet meer met zijn auto verplaatste (CGVS A.S. II, pg.3). Hij stelt dat hij vanaf de dreigbrief die hij ontving in mei of april 2010 (CGVS A.S. II, pg.2) voorstelde dat u hem zou komen ophalen omdat het gemakkelijker was om samen te gaan (CGVS A.S. II, pg.3). U stelt daarentegen dat u uw oom oppikte vanaf het moment dat u met hem begon samen te werken, namelijk reeds in januari 2009, eenvoudigweg omdat uw oom geen eigen auto had (CGVS II, pg.5). Deze incoherentie doet verder twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hoe dan ook is het onbegrijpelijk dat uw oom u, na ontvangst van de tweede dreigbrief, niet zou hebben ingelicht over de eerdere bedreiging die hij had ontvangen, temeer dit gegeven niet enkel van belang kon zijn voor de politie, maar dat dit u zou kunnen helpen een correcte inschatting te maken van de ernst van gevaar waaraan u blootgesteld kon worden. Daarnaast valt het evenmin te begrijpen dat u en uw oom geen enkele voorzorgsmaatregel hebben genomen na de ontvangst van deze dreigbrief. Vooral ook omdat het voor uw oom reeds een tweede indicatie was dat hij, maar ook u, gevaar liep. U zou al gedurende enige tijd exact dezelfde routine hebben gehandhaafd (CGVS II, pg.5). Zo zou u steeds uw oom bij hem thuis hebben opgepikt en van daaruit dezelfde weg hebben genomen naar de internationale zone (CGVS II, pg.5). Dat u na dit dreigement dan ook geen voorzorgsmaatregelen nam om uzelf (en uw oom) te beschermen, bijvoorbeeld door een andere route te nemen, valt niet te rijmen met het feit dat u de bedreigingen ernstig nam. U geeft aan geen voorzorgsmaatregelen te hebben genomen daar deze onbekenden u toch vroeg of laat zouden vermoorden indien zij naar u op zoek

waren. Deze uitleg is vrij laconiek en derhalve weinig overtuigend, toch indien u ervan was overtuigd dat u gevaar liep.

Dient verder te worden opgemerkt dat er zich na uw vertrek uit Irak geen enkel nieuw element heeft voorgedaan dat erop wijst dat u momenteel nog wordt gezocht. Meer nog, uw vader, die nog steeds in uw ouderlijk huis woont, zou geen enkele nieuwe ontwikkeling hebben gemeld (CGVS II, pg.4). Bovendien zou u aan uw vader hierover niets meer hebben gevraagd (CGVS II, pg.4), wat wijst op een niet al te grote betrokkenheid bij uw eigen situatie en die van uw achtergebleven familie. Daarenboven weet u evenmin of het onderzoek dat in uw zaak werd geopend iets heeft opgeleverd, ondanks het gegeven dat de politie opdracht kreeg om de signalisatie van de auto door te geven aan de controleposten en de inzittenden te arresteren mocht de auto worden tegenhouden (CGVS II, pg.4). U heeft zich bij uw vader evenmin nog geïnformeerd over het verloop van het onderzoek, zogenaamd omdat u bang was iemand naar de autoriteiten te sturen (CGVS II, pg.4). Moet in dit verband worden opgemerkt dat uw vader reeds eerder naar de rechtbank was gegaan om alle documenten betreffende uw zaak op te vragen (CGVS II, pg.4), het lijkt aldus onwaarschijnlijk dat hij dit geen tweede maal kon doen. Bovendien valt het ook niet uit te sluiten dat de autoriteiten zelf, uit eigen beweging, nieuws over deze zaak aan uw vader hebben gemeld. Alleen heeft u zich hierover evenmin vergewist.

Ten slotte weet u evenmin of er zich bij het huis van uw oom nog onregelmatigheden hebben voorgedaan, die mogelijks een indicatie kunnen vormen of jullie tot op heden nog steeds gevaar lopen (CGVS II, pg.4). U zou uw oom daar niets meer hebben over gevraagd aangezien jullie niet meer praten over wat er jullie is overkomen (CGVS II, pg.4). Gezien het belang ervan in het kader van uw asielaanvraag kan deze uitleg andermaal niet overtuigen.

Bovenstaande argumenten maken dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw relaas neerlegde, kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, duplicaat van uw voedselrantsoenkaart, kopie van een woonstkaart, zes foto's met betrekking tot uw werk, een badge van het bedrijf Gökem, twee toelatingsbewijzen voor het begeleiden van transporten, een kopie van uw toegangsbadge tot de internationale zone tonen enkel uw identiteitsgegevens, afkomst en werkzaamheden aan. Elementen die momenteel niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. Overigens bieden de foto's geen informatie aangaande het tijdstip, de plaats en de omstandigheden waarin ze werden genomen waardoor hun bewijswaarde gering is. Wat de dreigbrief, een tekening van de toedracht van het incident, een getuigenverklaring, twee kopieën van de identiteitskaart van de getuigen, een correspondentie tussen rechtbank en politiebureau, een reactie van de officier van het politiebureau op verzoek van de rechter en een proces-verbaal gericht aan de operatiekamer van Bagdad betreffen, dient te worden opgemerkt dat aan deze documenten enkel bewijswaarde kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Dient overigens te worden aangestipt dat aan de authenticiteit van laatstgenoemde documenten sterk getwijfeld kan worden daar deze allen vergezeld gaan van stempels waarop 'Adhamiya Poles Bureau' (in plaats van 'Police Bureau') wordt vermeld (zie administratief dossier). Dat deze documenten dan ook zouden uitgaan van een officiële instantie, kan in twijfel worden getrokken.

Wat uw oom Dhr. A.S.B. betreft, dient te worden opgemerkt dat hij op 16 mei 2012 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag en op vrijwillige basis, met IOM, is teruggekeerd naar Irak.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse

veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus, verwijst verzoeker naar enkele stukken die hij neerlegde bij de verwerende partij, zoals zijn bedrijfsbadge, twee toelatingsbewijzen voor het begeleiden van transporten, een kopie van een toegangsbadge tot de internationale zone en 6 foto's. Hij betoogt dat de verwerende partij momenteel niet betwist dat verzoeker Iraakees is en dat hij sedert januari 2009 voor het bedrijf Görkem werkte. Dit bedrijf heeft in Bagdad zijn hoofdkantoren in de groene zone. Verzoeker heeft verklaringen afgelegd waaruit blijkt dat

de internationale zone perfect kent. Omwille van zijn professionele activiteiten bij een internationaal bedrijf in de groene zone is het UNHCR, zo stelt verzoeker, van mening dat hij tot een risicogroep behoort. Verzoeker citeert uit de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq van mei 2012, waarin onder punt A. 'Risk Profiles', sub 1 worden vermeld: *"Individuals associated with (or perceived to be supporting) the Iraqi authorities and the former MNF-I/USF-I"*. Verzoeker liep dus een groter risico problemen te hebben met niet-overheidsactoren.

De verwerende partij betwist inderdaad niet dat verzoeker voor het bedrijf Görkem werkte. In de mate dat hij verwijst naar het feit dat uit de Guidelines van UNHCR blijkt dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij tewerkgesteld was bij een internationaal bedrijf in de groene zone, is de Raad van oordeel dat een algemene verwijzing naar de bestaande situatie in haar land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker moet in concreto aantonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd hetgeen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

2.7.1. Verzoeker stelt verder dat zijn verklaringen en die van zijn oom aangaande het incident gelijklopend zijn en dat zij dezelfde details hebben verteld. De elementen die de verwerende partij gebruikt om te beweren dat het incident van 2 maart 2011 niet aannemelijk is, zijn niet overtuigend daar zij te maken hebben met een element dat bijna irrelevant is in de Iraakse context.

2.7.2. De Raad stelt vast dat de bevindingen van de verwerende partij die haar ertoe hebben geleid het asielrelaas als ongeloofwaardig af te doen, in tegenstelling tot wat verzoeker doet gelden, pertinent zijn, nu ze de kernelementen van het asielrelaas betreffen en steun vinden in het administratief dossier. Ze hebben betrekking op (i) verzoekers initiële onwetendheid over de organisatie die de dreigbrief had opgesteld, terwijl hij over deze dreigbrief al verklaringen zou hebben afgelegd bij de politie en onderzoeksrechter in zijn land van herkomst, hetgeen volstrekt onaannemelijk is, (ii) verzoekers onwetendheid over de eerste dreigbrief die zijn oom zou hebben ontvangen, (iii) de incoherente verklaringen van verzoeker enerzijds en zijn oom anderzijds met betrekking tot de reden en het ogenblik waarop verzoeker hem zou hebben opgepikt om naar het werk te gaan, (iv) verzoekers houding, met name het feit dat hij sedert het ontvangen van de dreigbrief geen voorzorgsmaatregelen nam en daar geen plausibele uitleg voor kon geven, (v) het feit dat verzoeker zich niet heeft geïnformeerd over de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst niettegenstaande hij nog contact had met zijn vader, niet weet of het onderzoek dat in zijn zaak werd geopend iets heeft opgeleverd en evenmin weet of er zich bij het huis van zijn oom nog onregelmatigheden hebben voorgedaan, meer nog, zijn oom daar niet naar heeft gevraagd en (vi) het feit dat de door verzoeker voorgelegde documenten, na beoordeling, niet van aard zijn om de vervolgingsvrees aan te tonen.

2.7.3. Het komt aan verzoeker toe deze vaststellingen in concreto te weerleggen. Dat doet hij uiteraard niet door te stellen dat de verklaringen over het incident op zich gelijklopend zijn, nu over de hele context waarin dat vermeende incident zich zou hebben voorgedaan, teveel verklaringen zijn die niet plausibel en niet coherent zijn. De verwerende partij moet voorts, het weze herhaald, niet aantonen dat de feiten onwaar zouden zijn.

2.7.4. Verzoeker stelt dat het in de Iraakse context begrijpelijk is dat mensen niet zo veel aandacht hebben in gerechtelijke procedures, nu daar eenmaal niet veel van wordt verwacht en zij niet beschouwd worden als een vorm van bescherming die door de nationale autoriteiten wordt geboden. Hij citeert, ter ondersteuning van zijn standpunt, andermaal het rapport van het UNHCR waarin wordt gesteld dat in Irak de voornaamste vervolgingsactoren niet overheidsgebonden zijn, maar dat bescherming door de nationale autoriteiten in de meeste gevallen niet voorhanden is, gezien de beperkte capaciteit. Het feit dat hij niet op de hoogte is van de ontwikkelingen in zijn zaak kan dus niet als doorslaggevend worden beschouwd.

2.7.5. Verzoeker kan niet worden gevolgd: niettegenstaande hij daartoe onmiskenbaar de mogelijkheid had, heeft verzoeker zich niet geïnformeerd over de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst. Nochtans zou deze informatie hemzelf en de beoordelende asielinstanties toelaten om de ernst en het actuele karakter van de door verzoeker geschetste vrees op een zo correct mogelijke wijze in te schatten. Verzoekers houding geeft blijk van een desinteresse die de ernst van de gevreesde problemen dermate ondermijnt dat ze ongeloofwaardig wordt. Verzoekers vergoelijking, met name dat nu eenmaal niet veel wordt verwacht van gerechtelijke procedures omwille van het gebrek aan capaciteit, valt moeilijk te rijmen met het feit dat hij verklaarde zich tot die autoriteiten te hebben gewend

en dat die autoriteiten luidens de door verzoeker voorgelegde stukken de politie de opdracht hadden gegeven om de auto te seinen en de inzittenden te arresteren mocht hij worden tegengehouden. In die context is het niet aannemelijk dat verzoeker, desgevallend via zijn vader, zich niet zou informeren over de stand van het onderzoek. Daarbij komt nog dat verzoekers argumentatie zeker niet opgaat voor wat betreft het gebrek aan interesse aangaande de vraag of er bij het huis van verzoekers ooit nog iets zou zijn gebeurd. In tegenstelling tot wat verzoeker doet gelden zijn deze vaststellingen wel degelijk relevant in het licht van de beoordeling van het asielaanvraag en de motivering dienaangaande blijft onverminderd overeind.

2.7.6. Verzoeker meent, wat de beoordeling van de documenten betreft, dat ze, ondanks het feit dat de stempel die erop staat een fout lijkt te bevatten, wél in aanmerking moeten worden genomen. Evenwel geeft hij daarmee enkel te kennen het niet eens te zijn met de beoordeling zoals ze voorligt, zonder aan te tonen dat deze beoordeling en de motivering die daaruit is gevolgd, niet correct zou zijn of in een ander daglicht zou moeten worden gesteld. Ze blijft dan ook staande.

2.7.7. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter ondersteuning van zijn standpunt dat het feit dat er twijfels bestaan met betrekking tot sommige elementen van de asielaanvraag van verzoeker, de beslissing onvoldoende gemotiveerd is om de asielaanvraag te verwerpen omdat het niet wegneemt dat in de actuele Iraakse context, een persoon die 2 jaar voor een internationaal bedrijf in de groene zone heeft gewerkt wél een vervolgingsvrees kan ondervinden op basis van de hem toegedichte politieke overtuiging. Aan verzoeker moet derhalve het voordeel van de twijfel worden verleend.

2.7.8. Onder punt 2.7.2. werden de verschillende motieven die hebben geleid tot de weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus samengevat. De motieven die door verzoeker in concreto werden bekritiseerd, werden na analyse van de grieven, door de Raad tot de zijne gemaakt. De andere door verzoeker ongemoeid gelaten motieven, worden, pertinent als ze zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag, evenzeer bijgetreden. Samengelezen zijn de vaststellingen van de verwerende partij dermate zwaarwichtig dat ze onmiskenbaar tot de conclusie leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag, meer bepaald aan het feit dat verzoeker en zijn oom een gegronde vrees voor vervolging hebben omdat ze tewerkgesteld waren bij een internationaal bedrijf in de groene zone. Het voordeel van de twijfel kan derhalve niet worden verleend. Het profiel dat verzoeker zich aanmeet volstaat op zich niet om een vervolgingsvrees in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, nu dit, zoals reeds gesteld, in concreto dient te gebeuren.

2.8.1. Ter zitting legt verzoeker nog twee documenten neer met vertaling. Daargelaten de vraag of deze voldoen aan de voorwaarden om te worden gekwalificeerd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet, dient te worden gewezen op wat volgt:

2.8.2. Het eerste document betreft een overlijdensakte met betrekking tot verzoekers oom, waarvan hiervoor reeds sprake, en die, naar de bewoordingen van verzoeker, nadat hij is teruggekeerd naar Bagdad omdat zijn vrouw een miskraam had, daadwerkelijk werd vermoord.

De Raad wijst er op dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend indien zij strekken tot ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Bovendien legt de verwerende partij ter zitting een Cedoca-antwoorddocument neer waaruit blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn en er een groot circuit bestaat aan valse Iraakse documenten, zodat ook op deze grond geen bewijswaarde kan worden toegekend aan het voorgelegde stuk..

2.8.3. Een tweede stuk bevat twee foto's van een grafsteen met, luidens de vertaling, de naam van verzoekers oom erop. Enerzijds stelt de Raad vast dat de identificatieplaat gewoonweg rust tegen de grafzerk en er dus niet, zoals dat bij alle andere graven op de foto het geval is, is geïncorporeerd in de zerk, zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat het graf op de foto toebehoort aan verzoekers oom. Voorts, en vooral, moet erop worden gewezen dat zo al kan worden aangenomen dat dat wel het geval zou zijn, de foto geen bewijs is van de door verzoeker geschetste vervolgingsvrees, gezien hetgeen hierboven werd gesteld met betrekking tot de waarde van de overlijdensakte in het licht van de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en een foto van een graf geen indicatie kan zijn voor de omstandigheden waarin de betrokkene is overleden.

2.9. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn aldus niet van aard om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen, zodat hij niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou kunnen worden aangenomen.

2.10.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat de verwerende partij opmerkt dat “bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd, doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in de regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen”; dat de laatste update van CEDOCA dateert van 5 januari 2012 en dat daarin de zware aanslag van 22 december 2011 werd vermeld, waarbij er ongeveer 70 slachtoffers vielen, waarvan het merendeel burgers. Verzoeker geeft voorts een opsomming van aanslagen sedert januari 2012 en stelt daarbij dat de meerderheid van de slachtoffers van die bomaanslagen gewone burgers zijn. Uit deze gegevens blijkt dat het geweld sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen is toegenomen, dat de stad Bagdad zwaar wordt getroffen en dat het geweld de vorm aanneemt van doelgerichte aanslagen maar ook van bomaanslagen die het leven kosten aan gewone burgers zonder specifiek profiel. Er is dus wel sprake van willekeurig geweld. Sommige analisten stellen zich de vraag naar de mogelijke uitbarsting van een burgeroorlog nu de eerste minister als Sjiïet maatregelen heeft genomen tegen de Soennitische leden van zijn regering. Verzoeker concludeert dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.10.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij, die geen nota heeft ingediend, geen standpunt inneemt wat betreft de gedetailleerde opsomming –met bronvermelding- van de aanslagen die in Irak hebben plaatsgevonden sedert eind januari 2012 en dus na de laatste update van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. De Raad heeft voorts niet de bevoegdheid om na te gaan wat de objectieve waarde is van de vermelde bronnen en de informatie die daardoor werd verstrekt, met het oog op het al dan niet vaststellen van het reële risico op ernstige schade bestaande uit de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het ontbreekt de Raad dus aan essentiële elementen om, voor wat betreft de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 mei 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS